

ALEXANDRA QUIRTESSÉ

EN DE GROOT BARGAAT DEEL 1

ERIK MELISIE

ALEXANDRA QUIRTESSSE EN DE GROOT BARGAAT

Deel 1: Kûzkol

ERIK MELISIE

Uitgeverij Buitenzorg
www.uitgeverijbuitenzorg.nl

Wat vooraf ging...

Tijdens een logeerpartij bij haar opa vindt Alexandra Quirtesse op zolder de hanger van haar vermiste oma. Wanneer zij even later de tuin in gaat, ontdekt ze een toegangspoort tot een andere wereld.

Zodra ze de toegangspoort door gaat, ziet ze een mooie en wonderbaarlijke wereld en ontmoet ze de wijze hamster Zambroe. Maar ze merkt ook dat het er gevaarlijk is. Ze wordt ontdekt en achterna gezeten door kwaadaardige, zwijnachtige wezens: virken. Vooral hun leider, de wrede Beron Havart, heeft het op haar voorzien en ze vlucht dieper het onbekende in.

Gelukkig maakt ze nieuwe vrienden die haar willen helpen om weer terug te gaan naar haar eigen wereld: zoals de vriendelijke maar beetje opschepperige Banso en de stoere Kazima, die de jongste zwaardvechtmeester ooit is.

De reis terug is niet eenvoudig, want op de vlucht voor Havart is het moeilijk te weten wie vriend of vijand is. Met een lange omweg weet ze steeds dichterbij haar einddoel te komen. Onderweg beleeft ze angstige avonturen en leert ze om te gaan met de cæl, de bijzondere hanger van haar oma.

Later ontdekt ze ook dat haar vader in deze wereld is. Samen met haar vrienden gaat ze naar hem op zoek. Tijdens de speurtocht heeft ze veel hulp van een boekje dat ze bij haar opa had gevonden, en ook van een tijdijker die ze heeft gekregen.

Na verloop van tijd ontdekken ze de Poort van Twaalf, waar ondergrondse tunnels hen naar onverwachte plaatsen brengen. Samen met haar vrienden ontdekt ze zo niet alleen de verblijfplaats van Havart met zijn virken en gemene wurgels, maar heeft ze ook een onverwachte ontmoeting met iemand die al lang verdwenen was.

Voor Yannick

Hoofdstuk 1

Alexandra zat naast haar moeder in de auto. De koplampen verlichtten de bomen voor hen en voorzichtig begon de regen in dunne stralen te vallen. Haar moeder keek in haar binnenspiegel en zwaaide kort.

‘Zwaai je niet naar je opa?’ vroeg ze aan Alexandra.

Plichtmatig draaide Alexandra zich om en zwaaide naar haar opa die voor zijn huisje stond en hen nakeek.

Ik ben blij met mijn besluit, dacht ze opgelucht. Hoezeer ik sommige dingen ook zal missen, het is toch beter zo. Ik breng niemand meer in gevaar en er is niets of niemand die mij meer achterna zit.

De auto draaide een bocht om en haar opa was daarmee uit het zicht verdwenen. Ze draaide zich weer recht en moest in zichzelf glimlachen. Voorlopig hoef ik ook niet meer naar dit gehucht, dacht ze, terwijl de auto het bord passeerde dat aangaf dat ze de bebouwde kom van Crompoort verlieten. Haar moeder gaf extra gas en de dikke bomen langs de weg flitsten voorbij.

Voorlopig niet meer naar opa, dacht ze, met zijn zwaarden en geheimzinnige gedoe.

‘Wat ben je stil’, vroeg Suzan.

‘Ik ben blij om weer weg te gaan uit dit dorp’, zei Alexandra opgewekt en ze zette de radio van de auto aan en zocht een radio-station met de nieuwste muziek.

‘Ja, het is wel een erg klein en benauwend dorpje. Ik zou hier niet kunnen wonen.’

‘Inderdaad, met die gekke mevrouw Van Velzen die iedereen in de gaten houdt.’

Haar moeder begon te lachen. ‘Ja, er zal die roddeltante niets ontgaan wat er gebeurt in het dorp.’

‘Ha ha, ze ziet alles, behalve dat we in de eenentwintigste eeuw leven. Heb je die winkel wel eens gezien?’

Haar moeder begreep het direct. ‘Ja, dat is meer een museum dan een winkel. Dat zo’n bakker nog rond kan komen in dit dorp.’

‘Ze roddelt zo erg dat je niet om haar heen kunt. Er is niemand die z’n brood ergens anders dúrft te kopen.’

‘Ik denk dat je daar helemaal gelijk in hebt’, zei haar moeder glimlachend. ‘Ik ben blij dat je weer helemaal de oude bent’, verzuchtte haar moeder na een korte stilte.

‘Ik voel me zelfs beter dan ooit!’ zei Alexandra naar waarheid en ze zette de radio zó hard dat het gesprek eindigde.

Eenmaal thuis werd Alexandra weer ruw herinnerd aan haar angstige avontuur, want toen haar moeder alle spullen uit de auto haalde kwam ze bijna direct met Alexandra’s zwaard aanlopen.

Voor een kort moment stakte Alexandra’s adem en verstijfd staarde ze naar het wapen dat haar moeder onhandig voor zich uit droeg.

‘Wat heeft je opa in hemelsnaam in de kofferbak gestopt?’

Met een gemaakt lachje haalde Alexandra haar schouders op. ‘Dat lijkt me een van die zwaarden die hij in huis heeft staan. Misschien vond hij het nodig om er een aan mij mee te geven.’

‘Wat zal ik ermee doen? Zal ik het bij het vuilnis zetten? Het is wel een erg groot en lelijk ding!’

Alexandra hapte naar lucht. Het is geen groot lelijk ding, dacht ze. Als ze al zou overwegen het in de schuur of bij het vuilnis neer te zetten, had haar moeder met die opmerking daar een einde aan gemaakt. Weggooien zou zonde zijn, dat heeft niets met terug

gaan te maken, dacht ze. Plotseling had ze een idee: 'Ik denk dat hij het aan mij wilde geven, dus leg ik het wel zo lang onder mijn bed.'

Haar moeder gaf het haar voorzichtig aan. 'Kijk je wel uit? Wie weet is dat ding scherp', en ze schudde haar hoofd.

Op het moment dat Alexandra het zwaard beetpakte voelde het prettig en vertrouwd en aangename herinneringen kwamen weer terug. Snel zette ze die gedachten van zich af en probeerde zich weer alle nare ervaringen te herinneren. Het kostte haar niet veel moeite en ze zuchtte tevreden. Met het zwaard in haar hand liep ze naar haar kamer en legde het zorgzaam onder haar bed. Even later kwam haar moeder met haar rugzak aan en Alexandra bedacht zich dat daarin nog de tijdkijker en het boekje zaten. Zodra haar moeder uit haar kamer was legde ze ook het tasje bij het zwaard, ver uit het zicht.

Met een zucht liet ze zich op bed vallen en keek haar kamer rond. Het was vertrouwd en veilig en ze voelde zich inderdaad beter dan ooit tevoren. En om ook door de spiegel niet meer herinnerd te worden aan de nieuwe koning met de blauwe ogen en zwarte haren, verfde ze aan het einde van de herfstvakantie haar haren rood. Dit deed ze tot grote ergernis van haar moeder.

Alexandra heeft bij haar opa een hanger gevonden die toegang geeft tot een andere wereld. Er wonen daar mensen en vreemde wezens. Nadat ze er al twee keer is geweest besluit ze nooit meer terug te keren, want het is er te gevaarlijk.

Tegen haar zin moet ze voor een derde keer terug. Tijdens haar tocht krijgt ze hulp van haar beste vriendin, Anna. Samen moeten ze uit handen van de wrede Havart en Herek blijven. Ze maken nieuwe vrienden en krijgen zelfs vorstelijke hulp van een mysterieuze tweeling: de Groot Bargaat...

Dit is het derde deel van de Alexandra Quirtesse serie en ook in dit deel wordt de lezer weer ondergedompeld in een fantastische wereld. Dit boek is zelfstandig te lezen, maar de eerder verschenen delen zijn te mooi om te laten liggen! Opgenomen op de lijst voor de Jonge Jury 2019.

9 789491 670268

Uitgeverij Buitenzorg